

Suomentanut Jaana Nikula

JOHNNY
Kriega

Puiden luo

Ella-Maria Nutti

ELLA-MARIA NUTTI

Puiden luo

Suomentanut Jaana Nikula

Johnny Kniga

Helsinki

ELLA-MARIA NUTTI

Pohjoisessa kahvi on juotu mustana (2022, suom. 2023)

Ensimmäinen painos

© Ella-Maria Nutti 2024

Ruotsinkielinen alkuteos: *Till träden*

First published by Wahlström & Widstrand, Stockholm, Sweden 2024

Published in Finnish language by arrangement
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Suomenkielisen laitoksen © Jaana Nikula ja Johnny Kniga 2025

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-216-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@kniga.fi

JOS SAISI KADOTA tänne. Joka vuosi unohdan, miten laaja alue tämä on. Moottorikelkka tärisee ja isä pitää kiinni ohjaustangosta käsin jotka ovat edelleen vahvat, vaikka olivat ennen vielä vahvemmat. On niin valkoista, että silmiä särkee aurinkolaseista huolimatta. Jos käy niin, etten kestä enempää, voin pakata reppuun välttämättömimmät varusteet ja kävellä suoraan paljakalle. Ehkä voisin tosiaan pysytellä poissa. Muuan mies käveli tiehensä sumussa eikä koskaan palannut teltalleen. Sanotaan että hän oli saksalainen. Jotkut uskovat hänen kuolleen ja jotkut että hän vain häipyi omia aikojaan, muuten hänen oranssin anorakkinsa jäänteet olisi varmaan löydetty. En tiedä, mitä itse uskon, mutta katsellessani lakeuksia ja kuvitellessani lumetonta maata ja kallionhalkeamia joihin piiloutua, kun kuulee helikopterin lähestyvän... ainakin pääsisin Norjaan asti. Sieltä lautalla tai lentokoneella kauas pois. Huimaus helpottaa enkä ole kuukausiin huokaissut helpotuksesta niin kun nyt.

Meidän olisi pitänyt ottaa kaksi moottorikelkkaa. Minun ei olisi tarvinnut istua isän takana ja pitää hänestä kiinni kuin lapsi, mutta äidin kelkka ei suostu käynnistymään. Tai ei se minua oikeastaan haittaa, koska en mielelläni aja. Ehkä kelkka tiesi sen ja teki siksi tenän. En pidä

tärinästä enkä siitä etteivät asiat ole omassa hallinnassani. En luota kroppaani, se tuskin jaksaisi pysyä kyllin vahvana. En myöskään tajua miten onnistuisin kääntymään tai ainakaan laskemaan miten laaja kääntökulman pitäisi olla, ehkä arvioisin väärin ja suistuisin päin puuta.

Oli lämmin kevätpäivä ja katolta putoili pisaroita. Isä hakkasi halkoja ja minä ja Adam istuimme auringossa porontaljalla, luimme molemmat kirjaa, juttelimme jostakin mutta en enää muista mistä. Ajomatka vierasmajalle sujui hyvin, mutta rinteellä kelkka jäi jumiin, kun yritin kääntää sitä. Lumi oli liian pehmeää ja arvaamatonta. Koivu taikertui suksien väliin ja telamatto upposi hankeen. Poljimme kelkan alle jäänyttä lunta tasaiseksi mutta kelkka vain hurisi, rinne oli liian kalteva. Adam ei sanonut mitään, mutta kun olimme rehkiheet kelkan kanssa niin, että tunsin hikihelmien valuvan selkää pitkin, hän ehdotti hiljaa, että pitäisi ehkä soittaa isäni apuun. Minä en vastannut. Minä vain kaivoin ja rehkin entistä enemmän. Hei, hän sanoi hetken kuluttua. Ota tuosta kiinni, minä sanoin. Hän aikoi sanoa vielä jotakin, mutta minä huusin, että pakko sen on irrota. Ja se irtosi.

Tunturit vaihtuvat toisiin. Olen aina ollut huono painamaan nimiä muistiin. Ehkä siksi, ettei minun ole koskaan tarvinnut löytää perille yksin, ei ole ollut pakko opetella. Olen kulkenut täällä sisarusteni kanssa, vain ja ainoastaan lähes aikuisten sisarusten, jotka tunsivat kaikki merkittömät tiet. Menethän sinä polkua pitkin, äiti ja isä sanoivat, kun tahdoin lähteä matkaan omin päin.

Jos inttämällä intin ja sanoin haluavani lähteä, he kysyivät: Oletko nyt ihan varma? Jokainen sellainen sana murentaa itseluottamusta ja tunturit käyvät aina vain vieraammiksi. Isä aikoo pian pysähtyä ja sitten voin kysyä tunturin nimeä. Isä ei koskaan rupea noin vain juttelemaan minulle, niin kuin veljille, mutta kyllä hän vastaa jos kysyn. Katselen tunturinhuippuja ja yritän arvailla ulkoapäin miltä ne näyttävät, mutta ne eivät koskaan näytä samoilta kuin käydessäni viimeksi täällä. Kun laki sulaa, tunturi alkaa näyttää toisenlaiselta, lumen alta paljastuvat rotkot ja purrot muuttavat maiseman ääri viivoja, niin että muoto on kuin uusi, aivan kuin tunturi ei haluaisi minun oppivan tuntemaan sitä.

EN SAA RASITTA silmiäni liikaa, tai ajatukset voivat milloin tahansa katkeilla, ja siksi puristan silmät kiinni. Moottorikelkka keinuttaa.

Mutta kun suljen silmäni, näen Adamin. Muistan miten hän painoi kätensä reidelleni pöydän suojassa, kun olimme muiden seurassa, miten katsoin häntä hymyillen ja hän vastasi hymyyn kuin meillä olisi ollut yhteinen salaisuus. Ei voi tietää millaista muilla on, miten lähellä toisiaan he vaikka istuvat telkkarin ääressä keskiviikkoiltana aterian jälkeen. Ensimmäisinä vuosina kiehnätään kylki kyljessä koko ajan, sitten yhä harvemmin, kunnes lopulta kaikki seisahtaa. Ei voi tietää, mistä muut puhuvat autolla ajaessaan – ehkä elämästä tai aikuiseksi kasvamisesta tai ehkä he vain laulavat yhdessä musiikin tahdissa – eikä voi tietää sitäkään, miten he nukahtavat, antavat ehkä toisilleen suikon ja palaavat peiton alle omalle puolelleen sänkyä, mutta silti aina käsi koskettaa toisen kättä, jaksaisitko sammuttaa valot? Kumpi lohduttaa kumpaa, enimmäkseen kai mies. Eikä sitäkään voi tietää mistä johtuu, ettei sitten enää.

Isä jarruttaa ja minä avaan silmäni. Tulee niin hiljaista, että on kuin hiljaisuudella olisi oma äänensä. Ehkä se on veren kohinaa. Viilenevästä moottorista kuuluu naksutusta.

Tunturit perääntyvät, kun me pysähdymme. Minä nousens ensimmäisenä kelkasta.

Nyt sujuu hyvin? isä kysyy ja minä nyökkään, kiskon myssyä ylemmäksi, jotta auringonvalo osuu otsalle. Hän puhuu usein kuin kysyisi jotain vaikka oikeastaan vastaa itse.

Hohoi, hän huudahtaa heilauttaessaan jalkansa istuimen yli. Tuntuu aina omituiselta kun on noussut kelkasta, ikään kuin liian intiimiltä. Siksi minä käännän hänelle selkäni ja astun pari askelta kauemmaksi. Hanki jaksaa kantaa minua. Aikuista ei mikään muu kannakaan. Pieneenä olin nukahtavinani sohvalle, jotta minua kannettaisiin näin.

Pitäisi tuulla. Paljakalla tuulee jatkuvasti, mutta nyt on merkillisen tyyntä. Isä menee paljaalle huipulle ja potkii mustan pälven reunoja. Kuuluu rasahdus kun hän kyykistyy polviensa varaan ja minä seuraan häntä. Kelkan sukset eivät tahdo pitää kaltevalla pinnalla. Musta lapanen heilauttaa valkeaa taustaa vasten, kun hän heittää sen kädettään ja tunnustelee maata sormillaan. Ensin hän ei sano mitään. Minäkin riisun lapaseni. On lämpimämpää kuin luulin, liikkuesssa tuuli oli tuntunut kylmemmältä.

Kestää vielä aikansa ennen kuin tästä tulee laidunmaata, hän sanoo. Tunnetko jään?

Minä kyykistyn hänen vierelleen, en tiedä mitä pitäisi tunnustella, mutta sivelen silti maata.

No, hän sanoo ja nyökkää kelkkaa kohti.

Mikä tuon tunturin nimi on? minä kysyn, kun kävellemme kukkulalta alaspäin.

Minkä noista?

Monet vaatekerrokset saavat hänen käsivartensa sojottamaan sivulle.

Tuon vasemman tuolla, tuon kallioisen, minä sanon ja osoitan uudelleen.

Allit varri, isä sanoo.

Sininen vai?

Ei, allit, siinä on kaksi L-kirjainta, tuo korkeampi, isä sanoo.

Poskiani alkaa kuumottaa vaikka ne olivat äsken jäätävän kylmät ja vaikka on isän vika, etten kuule sanojen eroa.

Ja tuon sinä varmaan tunnetkin? hän kysyy, tuollahan me käymme kalassa. Katselen hänen osoittamaansa suuntaan. En tunne sitäkään tunturia, mutta nyökkään silti. Yritän muistella jotain mihin liittää sen, luoda ajatusketjuja jotka voisivat auttaa muistamaan, mutta mieli ei jaksa tehdä yhteistyötä. Maisema kai rankaisee minua, koska en tunne sitä. Sen pitäisi rangaista mieluummin isää.

VAUHDIN VIIMA TEKEE kipeää, tuntuu paljon pahemmalta kuin pitäisikään ja ehkä tässä on nyt huonon kauden alku. Muistan miten kaikki huonot kaudet murskasivat minut ja miten ne alkoivat. Viimeksi kaikki alkoi jaloista. Luentosalin tuoli tuntui niin kovalta, että minun oli noustava seisomaan, mutta kun jalat eivät jaksaneet kantaa, oli pakko mennä taas istumaan. Vedin tuolin nurkkaan jotta voisin liikkua häiritsemättä muita. Luennoitsija katsoi minua vinoon mutta minä hymyilin kuin jakoavain ja nyökkäsin kaikelle mitä hän sanoi. Kukaan muu ei eväänsä liikauttanut. Olen ollut heidän kanssaan vasta pari kuukautta ja minusta on jo ehtinyt tulla se joka aina sekoilee.

Porot alkavat varmasti jo kaivata tunturiin. Ne ovat vielä metsässä omassa aitauksessaan. Kaipuu ehkä tyyntyisi, jos ne tietäisivät miten paljon lunta täällä on. Tai ei, ei niiden kaipuussa tunnu olevan mitään logiikkaa. Olen aina halunnut tuntea sen mitä vaatimet tuntevat kevään tullen, kun länsi alkaa houkutella puoleensa. Ehkä se on samantyyppistä kuin minun kaipuuni tunturiin. Mökillä voi ihan yhtä hyvin lukea kynttilänvalossa tenttiin, minä sanoin äidille ja isälle. En sanonut ettei koti tunnu enää kodilta. He olisivat vain huolestuneet.

Talvella en muuta miettinytkään kuin kaiken tarkoituksena. Istuin Uumajan kahviloissa ajattelemassa sitä, matkustin junalla äidin ja isän luokse ja oivalsin, että täältäähän se tarkoitus löytyy. Söin hyvin. Istuin keskellä aitausta kelkan päällä ja katselin ruokailevien porojen leukojen liikettä ja ajattelin että juuri täällä minun pitääkin olla. Viivyttelin sammalsäkkien luona, otin säkistä sammalta vähän kerrallaan ja syötin poroja kädestä. Huomasin viimevuotisen vasan makaavan hiljaa kuusen alla. Ensin ajattelin, että voi miten se väsähti, mutta sitten tajusin että kuollut mikä kuollut. Avoimet silmät ja vaalea kalvo niiden päällä. Vasa vailla sarvia joista vetää. Haju sai minut yökkimään, kun kohotin jäykkiä etujalkoja ja laahasin vasaa veräjää kohti. Pää taipui taaksepäin ja selkä luonnottomaan kulmaan. Kun pää kolahti veräjän alimmaiseen lautaan, minä kuiskasin anteeksi anteeksi anteeksi. Kaikesta kauheudesta huolimatta ajoin autolla takaisin äidin ja isän luokse ja olin jotenkin rauhallinen. Sitten matkustin takaisin Uumajaan. Ja ääni jossain sisälläni kuiskasi: Löytyy se tarkoitus täältäkin.

Isä sammuttaa kelkan ja silloin vasta huomaan, että olemme perillä Slahppejávrrissa. Kaikkialla on niin tasais-ta ja valkoista, että on mahdotonta tietää mistä järvi alkaa. Aurinko ei ole enää yhtä kirkas, se on jäänyt ohuen udun taakse. Tunturit näyttävät sileämmiltä varjojen pehmetessä. Hiljaisuus ei ole samalla tavalla hiljaista kuin aiemmin, tai sitten tunturit kuulivat kun ihmettelin miten voi olla niin tyyntä ja alkoivat pitää ääntä.

Saatana kun on lunta, isä sanoo, ei mitään tietoa missä halkopino voisi olla. Hän hieroo otsaansa. Meidän pitää

kai purkaa kuorma jollekin kumpareelle ja toivoa, että löydämme sen kesällä, hän jatkaa.

Luulisi lumen alkaneen jo pehmetä aurinkoisella rinneellä, mutta se on yhtä kovaa kuin Oajevággesa.

Milloin meinaa alkaa sulaa kunnolla? isä mutisee, kun jäämme kumpareelle joka ilmeisesti kelpaa. Hän on aina huolissaan poroista, suorastaan tärisevän huolissaan eikä huolesta tule loppua koskaan, sillä talvella voi kantaa huolta laitumesta ja keväällä vasojen pärjäämisestä, kesällä voi sitten jo olla huolissaan seuraavasta talvesta. Yritän nähdä missä aitaus on, mutta yksikään keppi ei pistä esiin. Miten lunta voikin olla näin paksulti.

Autatko tämän kanssa? isä huutaa. Menen hänen luokseen mutten uskalla kumartua lähemmäksi, koska pelkään untuvatakkini repeävän. Haluan pitää sen ehjänä merkin vuoksi, vaikkei isä varmasti merkkiä huomaakaan katsoessaan minuun. Ei pitäisi maksaa ylimääräistä nimen tai kangaskaistaleen vuoksi. Kelkan päälle pyryttänyt lumi on saanut kuormaliinan jäätymään, joudun kiskomaan sitä ja jos meillä olisi niukasti aikaa, isä kulkisi edestakaisin kärsimättömänä tai kiertäisi kelkan ympäri ja tekisi työn itse. Anna tänne, hän sanoisi. Hän hermoilee jatkuvasti vaikkei siihen ole mitään syytä, ei meillä ole edes ajasta tiukkaa. Jos mitään ei tarvitse tehdä juuri nyt, se merkitsee että kaiken voi tehdä tällä sekunnilla, on tehtävä mitä tahansa, jotain koko ajan. Aina on puuta pilkottavana, kalaa pyydettävänä, jotain rikkinäistä korjattavana tai jotain mikä voi myöhemmin mennä rikki ja kannattaa vahvistaa nyt. Johtuuko iästä, että hän pyysi nyt minua apuun? Eikö hän

jaksa enää stressata? Pienenä sain kyllä joskus istua kelkassa ja heitellä säilörehua tai muuta ruokaa poroille, vaikka minulta kului siihen pidempi aika. Ehkä kevät, tieto siitä että pian olisi selvitty talvesta, soi isälle rauhaa. Tunsin olevani tärkeä. Mikä onni, että olet mukana, isä sanoi, ja minä uskoin häntä.

KAI ME PILKITÄÄN kun nyt kerran ollaan täällä? isä kysyy, kun seisomme järven jäällä. Etäällä, järven tuolla puolen, häämöttävät tunturit, jotka ovat Norjan puolella. Rajan takana ne ovat terävähuippuisia ja jyrkkiä. Kalliojyrkänteet saavat kaiken valkean näyttämään mustalta.

Adam tuli kateelliseksi, kun pääsit lähtemään tänne viikoksi? isä kysyy ja huomaan miten hän jäykistyy heti lausuttuaan sanat. Hän rykii ja minä nauran vaikka kuulen miten teennäiseltä se kuulostaa. Hän avaa vetoketjun, ottaa pilkkionget esiin, latoo ne porontaljalle riviin ja rykäisee uudelleen.

Te ette sitten pidä yhteyttä? isä kysyy ja minä sanon että ei kovin usein vaikka me emme pidä yhteyttä lainkaan. Isä pujottaa madon ruosteiseen koukkuun. Kullanhohtoinen viehe kimaltaa valossa. Tartun kairaan ja astelen pois päin isästä, kauemmas nimestä joka jää roikkumaan ilmaan välillemme. Ajattelen vain kairaa ja jäätä, kierrän minkä jaksan kunnes käsivarsia polttelee. Jäätä lentää joka suuntaan ja pian vettä jo tulvahtaa avannosta. Potkin pahimmat loskat kauemmaksi. Isä ojentaa minulle reikäkauhan ja pilkin jonka on pannut valmiiksi ja ottaa kairan minulta. Kauha on keltainen, ammennan sillä jäätä kauhaisu kerrallaan. Aina kun saan jäätä pois, lisää romahtaa avantoon. Jatkan

silti kauhaisu kerrallaan, mieleeni ei mahdu muuta kuin jäätä, mikään muu ei saa päästä sinne, ei nyt. Lopetan vasta kun vesi on aivan kirkasta ja jään reunat tasaiset. Viehe vajoaa raskaasti kohti pohjaa.

Viimeksi kun kävimme täällä, merkittiin vasoja, oli hyttysiä ja keskiyön aurinko. On vaikea ajatella, että minä olen hikoillut täällä. Adam oli mukana ja piti minua kädestä mutta ehkä ainoastaan silloin kun minä tartuin hänen käteensä. Siitä on vain vähän yli kahdeksan kuukautta enkä ollut vielä alkanut huomata mitään, minua vain pelotti niin hirveästi että epäonnistuisin ensimmäisenä iltana. Käyttelin vimpainta puolihuolimattomasti ja siis liian laimeasti ja heilutin sitä kaukana vasojen jalkojen takana. Anna mennä, kyllä sinä siihen pystyt kun et vain rupea aristelemaan, äiti sanoi. Hän oli oikeassa mutta käänsin hänelle selkäni. Stressi vain yltyi kun näin miten veli otti vasoja kiinni, hän kiskoi vahvoilla käsivarsillaan luokseen vasan toisensa jälkeen. Sisko ja lapset kulkivat parin metrin päässä, toisinaan veljen perässä, toisinaan isän tai minun vaikken ikinä onnistunut saamaan vasoja kiinni. Kun äiti näki miten turhautumiseni vain paheni, hän syötti minulle karkkeja jotka maistuivat muovisilta mansikoilta mutta söin ne silti. Kiertelin isän ympärillä. Jos hänen ei tarvitse huutaa, hän antaa minun ehkä merkitä ne jotka ottaa kiinni. Ehkä siksi että hän tietää sen olevan minusta hausempaa kuin hänestä, ehkä siksi ettei hän jaksa enää mennä polvilleen mutaan. Kenen tämä on? minä kyselen sitten ja jos vasa on isän, hän sanoo että merkitse omaksesi, ehkä siksi että jos on mukana, on ansainnut myös palkkion.

Kun olin pienempi, isä sanoi usein luonnon järjestäneen niin, että ne jotka ovat tehneet eniten työtä myös saavat eniten. Nykyään hän mutisee ettei mihinkään voi luottaa, kaikkein vähiten luontoon.

Oikeastaan ei ole mitään väliä kenen merkki poroissa on, sillä vain isä jatkaa poronhoitoa. Me muut olemme tietenkin autelleet, mutta vain silloin kun olemme töiltämme ehtineet. Katselen isää joka nykii pilkkiään vähän väliä. Kaikki sedän lapset hoitavat poroja. He puhuvatkin saamen kieltä. Onko se ollut heille tärkeämpää kuin meille?

Lähestyin keittiötä hiipivin askelin, kun kuulin vanhempien puhuvan isän aikaisesta lähdöstä. He miettivät mitä hän pakkaisi mukaansa ja pitäisikö sukkaa vaihtaa useammin kuin kahdesti. Minä jäin ovensuuhun. Viininpunainen reppu oli puoliksi pakattuna keittiön lattialla. Olin ehkä kahdeksan vanha, ehkä nuorempi, ehkä vanhempi. Keittiönlampusta levisi lämmin hohde ja tuuletin puhalsi vieläkin enemmän lämpöä. Hellalla porisi jotakin. Mitä ruokaa? minä kysyin ja isä mumisi jotain kaivaessaan keittiön kaappia ja ottaessaan sieltä kuksan. Työpöydällä oli paketillinen teepusseja. Hän juo vain teetä porerotuksessa. Mihin olet menossa? minä kysyin vaikka tiesin. Huomenna on erotus, hän sanoi ja sulki kaapinoven, jonka piti olla harmaa – niin luki maalipurkissa – mutta kun kaapit oli maalattu, niistä olikin tullut ruskeat. Enkö pääsisi mukaan? minä kysyin ja isä onnistui olemaan huokaamatta, hän onnistui siinä vain melkein. On luvattu pirun kylmää ilmaa, hän sanoi, ja siinä menisi monta tuntiakin, et kai sinä sellaista jaksaisi? hän sanoi kysyvästi,

mutta kuulin että asia oli jo päätetty. Ajattelin lämpimiä toppahousujani mutten sanonut mitään.

Muistan, että pilkkini on vedessä ja nykäisen sitä pari kertaa. Tuntuu kuin kala olisi koukussa mutta kun kiskaisen uudelleen, mikään ei muutu. Koukku on varmaan takertunut jään reunaan ja kelaan siimaa muutaman kieroksen takaisinpäin. Pysyykö vesi tyynenä jään alla vai hengittäkö hitaasti ulos ja sisään? Odottaako se ja toivoo pääsevänsä taas liikkeelle ja tekemään kunnan aaltoja. Isä on puhunut paljon koulusta, koulutuksen merkityksestä ja siitä miten raskasta poronhoitajan elämä on. Kylmää pimeää kosteaa. En ole koskaan kysynyt, halusiko hän edes itse siihen ammattiin, vai menikö elämä vain niin. Paljon on jäänyt kysymättä. Katselen rantaan päin nykiessäni pilkkiä. Helvetin turhanpäiväistä hommaa.

Tuleeko kalaa? isä huutaa. Minä käännyin ja näen että hän on ottanut puhelimen esiin, tahtoo varmaan katsoa kelloa, koska täällä ei ole kenttää. Hän ei kotonakaan käytä puhelinta juuri muuhun. Joskus hän vastaa, jos tulee puhelu niiltä jotka haluavat ostaa kalaa tai äidiltä, joka sanoo unohtaneensa jotakin ostoslistalta. Jos isä soittaa, oletan heti että on sattunut jotakin vakavaa. Niin on käynyt tois-
taiseksi vain kerran. Olin junassa enkä ensin vastannut. Yhteys pätki ja annoin puhelimen soida vaikka vatsaa kouraisi. Isä soitti pian uudelleen. Sanottuaan hei hän antoi tulla noin vain ja suoraa päätä että Lasse oli kuollut. Sitten hän kertoi mikä oli vienyt hengen aivan liian varhain. Sanoin että olin pahoillani ja isä sanoi niin ja että hän soittaisi systerillekin ja sitten hän lopetti puhelun. Emme

puhuneet pidempään siitä että hänen paras ystävänsä oli kuollut. Soittaessaan isä kysyy useimmiten vain voinko tulla töihin markkinoille tai – jos olen tulossa kotiin – mihin aikaan juna on perillä. Kerran minä ja Adam istuimme katsomassa telkkaria. Adam näki että puhelin soi ja kysyi kuka soittaa. Sanoin että isä soittaa mutta en vastannut puhelimeen. Etkö sinä vastaa? Adam kysyi, ehkä jotain on sattunut. Ehkä kaikille joilla on norrbottenilainen isä käy samalla tavalla: kun nimi ilmestyy näytölle, pelko herää heti. Yritän torjua kuvan mielestäni mutta näen silti itseni istumassa sohvalla Adamiin nojaten. Joskus pitkän päivän jälkeen hän haiskahti hieltä ja miten kotoisalta se tuntuikaan. Likaiset lautaset saivat jäädä hetkeksi pöydälle. Me olimme vain yhdessä päivän päätteeksi. Suljen silmäni valolta.

Lähdetäänkö? isä huutaa ja pelastaa minut ajatuksiltani. Hän on alkanut jo pakata välineitä.

Nythän me ajetaan kotiin ja lämmitetään ruokaa, vai mitä? hän jatkaa. Minä en vastaa. Kuulenhan minä että asia on jo päätetty.

OHUET PILVET TIHENEVÄT nopeasti, kun isä painaa kaasua ja vie meidät järveltä. Aurinko on pilvien takana ja näkyy että se on pallo. Melkein ymmärtää, että se on tähti siinä missä muutkin. Maa näyttää aivan tasaiselta, mutta kelkka hyppii kuopissa. Me ajamme tunturin reunaan ylöspäin. Joka töyssyssä sattuu rintaan. Tiedän että urheiluliivit ovat vanhat ja kangas leprua mutten silti voi olla ajattelematta raskautta. Ajattelin sitä aina, ikään kuin olisin kuvitellut olevani Neitsyt Maria tai jotain, sillä ei tuntunut olevan väliä oliko meillä ollut seksiä viime kuu-kautisten välillä vai ei. Ajattelin tyhmyyksissäni, että ehkä siittiöt säilyisivät hengissä kuin ihmeen kautta. Ahkio keikkuu tyhjänä perässämme. Joskus minä ja Adam puhuimme raskaudesta. Miten sellaisesta asiasta voisi edes päättää, me sanoimme. Se olisi niin tavattoman rasittavaa, me sanoimme. Kun olin pieni ja istuin isän takana kelkassa, minä aina lauloin, luulin ettei hän kuulisi mitään moottorin hurinan yli. Nytkin tekisi mieli laulaa. Sitten se tapahtuu, tuntuu kuin maa häviäisi altamme. Tai ei mitään kuin, vaan se todellakin häviää. Ehtii ajatella monta ajatusta pudotessaan sillä tavoin tyhjän päälle. Mitä tapahtuu. Nyt minä kuolen. Olisiko parempi pitää kiinni vai päästää irti. Miten kaikki onkin näin kirkasta.

»Katselen ympärilleni. Yleensä minulla on tunturissa turvallinen olo. Olen aina uskonut että tunturit ovat minun puolellani. Enää en ole siitä varma.»

Erosta toipuvan tyttären tunturivaellus isän kanssa katkeaa, kun lumimyräkki yllättää heidät. Isä ja tytär hakeutuvat autiotuvan suojaan.

Tuvan hiljaisuudessa tytär alkaa puhua. Myrskyn keskellä isä tarjoaa kyllä turvaa, mutta saako tytär kaipaamaansa lohtua ja hyväksyntää?

Ella-Maria Nuttin toinen romaani on haikean kaunis kuvaus yrityksestä ymmärtää.

JOHNNY
Kniga

www.johnnykniga.fi

84.2

978-952-362-216-6